

Viața Creștină

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul III, Nr. 35 (94) † 16 Septembrie 2012

poienita.iasi.mmb.ro

Evangelhia și Apostolul

În **Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci** se citește **Evangelhia de la Marcu 8,34-38; 9,1 (Luarea Crucii și urmarea lui Hristos)** și **Apostolul din Galateni 2, 16-20.**

Sf. Mc. Ludmila

Sinaxar

În această zi pomenim pe **Sf. Mare Mc. Eufimia, Sfintele Mc. Melitina și Ludmila.**

Sf. Mare Muceniță Eufimia

Această sfântă a trăit în zilele lui Dioclețian (între 284 și 305). Fiind prinsă, pentru mărturisirea în Hristos a fost chinuită cu focul, cu roata și cu alte chinuri. Și scăpând cu darul lui Hristos de toate nevătămată, în sfârșit a fost aruncată ca să fie mâncată de fiare, și așa și-a dat sufletul în mâinile Domnului printr-o simplă mușcătură de urs. Iar părinții ei au luat trupul sfintei și l-au îngropat în apropierea orașului.

După ce persecuția lui Dioclețian a încetat, creștinii au pus moaștele sfintei într-o raclă de aur în biserică ce i-a fost dedicată. Iar în ziua prăznuirii ei, curgea din mormântul ei sânge proaspăt care răspânda o mireasmă dumnezeiască.

Cum îl putem ajuta pe **soțul necredincios**?

Cum îl poate ajuta un soț pe celălalt, dacă el spune: „Dumnezeu este în suflet și nu am nevoie să merg la biserică”, în caz că exemplul personal al celui îmbisericit nu dă roadele dorite?

Pr. Maxim Kozlov – Familia, ultimul bastion

În acest caz nu se poate vorbi despre niște trucuri metodologice care să dea rezultate, deoarece relațiile interumane diferă de la o familie la alta. Eu însă continui să insist asupra ideii că există un principiu creștin general al vieții în comun: **„Doamne, convertește-l la Biserică, dă-i pocăință în felul în care știi Tu și cu prețul pe care îl cunoști”**. Această rugăciune trebuie făcută, în primul rând, din credință. Dacă însă te rogi amintindu-i lui Dumnezeu în felul următor: **„Doamne, convertește-l pe soțul/soția mea pentru ca să mă asculte și să meargă în aceeași parohie cu mine, să citească și el cărțile pe care le citeșc eu și să se spovedească la același duhovnic, trăind după aceeași rânduală creștinească”**, acestea s-ar putea să nu se întâmple. În acest caz, ca și în general, în viață, trebuie să ai încredere totală în Cel de Sus: **„Doamne, dă-i soțului/soției mele pocăință în felul în care știi mai bine”**. Această rugăciune trebuie să fie sinceră și responsabilă, pentru că astfel de căi, alese de Domnul, pot însemna și necazuri în viață, boală sau probleme de serviciu.

Vreau să vă dau și un exemplu din alt domeniu, care să confirme ce stabilim acum. Se întâmplă ca la preot să vină oameni bogați, dornici să ajute sfântul locaș, care spun: **„Acum, părinte, să vă rugați pentru mine”**. Preotul promite să se roage pentru acel om, dar nu pentru ca el să aibă succes în afaceri sau în politică, ci pentru mântuirea sufletului. Rezultatul unor astfel de rugăciuni poate fi falimentul omului bogat sau faptul de a nu mai fi ales niciodată deputat. Atunci când preotul anunță acest lucru dinainte, oamenii răspund în mod diferit. Fiecare însă trebuie să înțeleagă că rugăciunea noastră pentru soț trebuie să sune astfel: **„Doamne, sunt gata să primesc și să duc toate câte îi vor fi date spre folos sufletesc”**.

Apoi, trebuie să credem că Domnul ne aude și să nu uităm pilda evanghelică despre văduva care a mers multă vreme la judecător, până când acela, de lehamite, i-a dat ce cerea. **De ce?** Pentru că femeia nu a pregetat să insiste în rugămintă. **„Dar Dumnezeu, oare, nu va face dreptate aleșilor Săi care strigă către El ziua și noaptea și pentru care El rabdă îndelung?” (Luca 18, 7)**. Lucrurile nu se întâmplă imediat, ca la o apăsare de buton, după care omul iubit trebuie să se schimbe automat. Noi nici nu vrem ca aproapele nostru să devină un mecanism cu o gamă de calități pozitive, ci vrem ca, îmbisericindu-se, acesta să rămână personalitatea pe care am cunoscut-o la început și am îndrăgit-o. Cel mai important este să lucrăm în rugăciune și să nu încetăm a cere, chiar dacă transformarea nu se poate vedea imediat sau chiar dacă noi, care suntem lângă persoana în cauză, nu ne dăm seama de schimbare. Pentru a vedea cum se schimbă omul este nevoie să fii la distanță. De aceea, trebuie să facem toate acestea ținând cont de starea actuală a sufletului aproapelui, dar și de ceea ce spune duhovnicul. Mai este foarte important să nu facem **pauză în lucrarea pe care am început-o**, de exemplu în concediu, când se pare că nu este timp de exerciții spirituale, ci de distracție. Dacă începem o astfel de muncă trebuie să o susținem tot timpul, căci nu poți fi creștin doar în anumite perioade din an. (apostolatintarafagarasului.blogspot.ro)

Simbolismul teologic al colivei

Există destule obiceiuri care însoțesc ritualul ortodox de îngropare a celui adormit care sunt de origine păgână și nu au legătură cu credința noastră, ci pur și simplu sunt moștenite din bătrâni. Astfel, obiceiul de a sparge o cană când decedatul este scos din casă, acoperirea oglinzilor cu prosoape, aruncarea banilor la intersecțiile de drum acolo unde convoiul se oprește, lipirea unei monede de crucea pe care cel mort o ține în mână, datul găinii peste groapă, etc., sunt obiceiuri păgâne, stră-ine de Duhul credinței în Hristos și care au efecte negative asupra evlaviei creștine și asupra dreptei credințe în Dumnezeu.

În necunoștință de cauză, coliva ar putea părea și ea unora dintre credincioși drept un accesoriu al obiceiurilor pe care poporul român le are în momentul îngropării celui adormit. **Totuși coliva are un simbolism teologic bogat și îmbină frumos și tainic materia cu harul, cele din lumea aceasta cu cele dumnezeiești.**

Coliva se prepară din grâu fiert îndulcit cu miere sau zahăr și se amestecă cu nuci pisate și aromate. Apoi este împodobită cu bomboane așezate în chipul crucii. Coliva se aduce ca ofrandă de către credincioși la înmormântare, la slujbele de pomenire ale morților (*parastase*), la ziua numelui în biserică spre cinstea și pomenirea praznicului sau a sfinților sărbătoriți în acea zi, sau spre pomenirea morților care poartă numele celor sfinți.

Coliva a fost introdusă în practica Bisericii după minunea Sfântului Teodor Tiron, săvârșită la 50 de ani după moartea sfântului, în vremea împăratului Iulian Apostatul (361-363) care, dorind să-i batjocorească pe creștini, a dat ordin guvernatorului orașului Constantinopol să stropească toate proviziile din piețele de alimente cu sângele jertfit idolilor, în prima săptămână a Postului Mare. Sf. Teodor, apărându-i în vis Arhiepiscopului Eudoxie al Constantinopolului (360-370), i-a poruncit acestuia să-i anunțe pe creștini să nu cumpere nimic din piață, ci mai degrabă să mănânce grâu fiert cu miere (*coliva*). Nu mult după aceasta, sărbătoarea Sfântului Mare Mucenic Teodor a fost rânduită în calendar în prima sâmbătă a Postului Mare (mai precis pe vremea Patriarhul Nectarie al Constantinopolului (381-397)). De atunci și până astăzi, în prima sâmbătă a Postului Mare, se face pomenirea morților și pomenirea Sfântului Teodor Tiron.

Coliva este expresia materială a credinței noastre în Înviere pentru că este realizată din boabe de grâu, iar Mântuitorul Hristos a fost cel care s-a folosit de exemplul bobului de grâu pentru a prevesti Învierea Lui din morți: „Iar Iisus le-a răspuns, zicând: A venit ceasul ca să fie preaslăvit Fiul Omului. Adevărat, adevărat zic vouă că dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă. Cel ce își iubește sufletul îl va pierde; iar cel ce își urăște sufletul în lumea aceasta îl va păstra pentru viața veșnică.” (Ioan 12, 23-25) Dacă Hristos n-ar fi murit, lumea s-ar fi adâncit și mai mult în păcatele ei și simpla propovăduire a Împărăției Cerurilor, fără moartea pe cruce și fără înviere, n-ar fi adus folos. Așa cum bobul de grâu moare în pământ și apoi crește dând rod, tot așa și Hristos a murit dar a adus nebănuite roade duhovnicești prin Învierea Sa, și va aduce până la sfârșitul lumii și în vecii vecilor(...)

A adunarea boabelor de grâu în jitiță simbolizează extraordinar de frumos Biserica noastră ca Trup al lui Hristos, care ne adună pe toți în El. Sunt unele colive care dintr-o intuiție fascinantă a poporului român sunt făcute în formă de cruce, asemenea formei pe care biserica de zid o are. Biserica în care ne adunăm are forma crucii pentru că pe cruce a fost răstignit Hristos, și pentru că Biserica este Trupul lui Hristos. Deci așa cum forma crucii cuprinde pe toată suprafața ei trupul lui Hristos, așa și Biserica construită în formă de cruce este Trupul lui Hristos și cuprinde în ea pe toți cei botezați.

Coliva simbolizează Biserica, adică pe noi toți, uniți de aceeași credință în Dumnezeu. Poate ați observat cum în timp ce în biserică se cântă „Veșnica pomenire” credincioșii țin coliva împreună cu preotul și o leagană de sus în jos. Cei care nu pot atinge platoul colivei ating cu mâna pe cei din fața lor. Cei din rândurile din spate fac același lucru și prac-

Coliva nu este doar un obicei, coliva este parte din viața creștinilor.

tic toți se unesc atingând coliva.

Unirea lor simbolizează adunarea Bisericii, toți membrii ei botezați, vii sau adormiți, iar coliva, în acel moment, simbolizează sufletul celui adormit care se ridică la cer spre Dumnezeu. Credincioșilor uniți spre atingerea colivei arată că Biserica, prin toți membrii ei, aduce înaintea lui Dumnezeu sufletul celui adormit și-l roagă să-l ierte și să-l primească în Împărăția Cerurilor. Mai simbolizează deasemenea pomenirea permanentă în rugăciune pe care Biserica o va face de acum înainte pentru cel trecut la Domnul.

Dulceața colivei reprezintă dulceața vieții veșnice și a petrecerii cu cetele îngerești și cu toți sfinții în dumnezeiasca Lumină. Dulceața colivei simbolizează și darurile lui Dumnezeu pregătite pentru cei buni și dreți.

Legănarea colivei se aseamănă și cu legănarea Sfântului Acoperământ al Sfințelor Daruri din timpul Sfintei Liturghii, la momentul rostirii crezului, care are ca simbol învierea lui Hristos din mormânt și cutremurul care a avut loc cu ocazia morții și învierii lui Iisus Hristos (Matei 27, 51).

Coliva, prin simbolismul ei teologic, se rezumă practic la semnificația Învierii lui Hristos, și a învierii tuturor oamenilor din morți.

Sunt oameni cărora le este oarecum dificil să mănânce colivă din pricina asocierii gustul ei cu stricăciunea și degradarea mortului pentru care s-a făcut coliva. Dar între noi creștinii să nu fie așa! Fiecare obiect liturgic al Bisericii și fiecare materie folosită ca mod de transmitere a sfințeniei (apa, pâinea, grâu, busuiocul, vinul, etc.) sunt în complexitatea lor simboluri ale învierii, ale bucuriei vieții veșnice și nicidecum ale morții.

Deci nu uitați să preparați colivă și s-o aduceți la biserică:

- la înmormântarea celor dragi;
- la parastasele celor adormiți (3 zile, 9, 40, un an, 2, 3, 4, 5, 6, 7 ani, etc.);
- la marile sărbători ale Bisericii, la praznicele împărărești sau la zilele de pomenire ale sfinților a căror nume îl purtăm.

Coliva nu este doar un obicei, coliva este parte din viața creștinilor.

(Claudiu Bălan/www.ortodoxiatinerilor.ro)

Publicație editată și distribuită gratuit de:

Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” - Poienița
Protopopiatul Pașcani

Adresa:

Hârtoape, com. Vânători, jud. Iași, cod poștal 707578

Pr. Marius Tabarcea

Tel: 0745 77 64 56

email: parohia.polenita@yahoo.ro

web: polenita.iasi.mmb.ro

parohiasfintiivoievozi.polenita

